

IRAULTZA SOZIALISTA

21. MENDEAN

Lagunkideak, lagunak.

Ahal bezain labur azalduko dut kapitalismo genozidari amaiera emateko prozesu iraultzailearen nire kontzepzioa, FUNTSEZKOA. Ia 60 urteko borroka militante eta antolatuan bizi izan nituen.

TOKIA:

HASIERAKO PREMISA. -

Kapitalismoa krisi sakonean eta, aldi berean, hainbat borroka sindikal eta politiko daude herrialde askotan garatzen direnak. Tamaina ezberdineko indar politiko erradikalak, txikiak izan arren, planetako bazter guztietan sentiarazten dira eta presente daude. Gerra inperialistek ezaugarri antiinperialista sakonak sortzen dituzte langile klasearen abangoardian. Beraz, "mañana" ere egoera iraultzailea sor liteke.

Baldintza objektibo eta subjektiboak, nahi baino astiroago, kapitalismoa boteretik kentzeko eta gizateria komunismora eramango duten gizarte sozialistak eraikitzeko sortzen ari dira.

Eurozentrismoa izan gabe, aitortu behar dugu Europako langile klasea (oro har, mendebaldekoa) desideologizatuta dagoela, kapitalak aspaldi erabaki zuelako hura subsidiatzea, edozein protesta eta prozesu iraultzaile ezabatzeke. Une horretan, langile-estatuak (bereziki SESB) itxaropena eman zioten esplotatutako klase bati.

Ongizate-estatua izan zen demokrazia burgesek sozialismo errealarari eman zioten erantzuna. Baina orain (krisi ziklikoak gainditzeko) publiko guztia desegiten dute. Burgesiak Asia, Amerika edo Afrikako estatuetako biztanleei ematen ez zizkien onurak ezabatzea. Baldintza iraultzaile ezberdinak daude horietan.

Lehen botere-esparrutik kanpo edozein matxinada-zantzuri aurre egiteko, kapitalismoak bere aurpegi inperialista erakusten du, alde batetik, odolez eta suz erreprimitzen duena, eta, bestetik, langile klaseko sektore zabalak kooptatzen saiatzen da, beldur, inbasio, inmigrazio, zibilizazio-borroka, terrorismo... Iritzi publikoa bere alde izatea, klase borroka egungo gatazkarekin zerikusirik ez duela sinestarazten saiatzea.

Klase nagusiek beren erantzun eta egokitzapen gaitasun handia erakutsi dute, beren agonia atzeratzen jarraitzeko, eta, beraz, feudalismoko monarkia batzuek bizirik diraute eta kapitalismoarekin bizirauten dute, esklabotza modernoaren alderdi batzuk baititu.

Botere kapitalistaren zentroaren zuzendaritza ekonomikoa, politikoa eta, neurri batean, militarra, Estatu Batuetakoa. Estatu Batuak, garaituta ez dauden arren, oso kaltetuta daude. Gaur egun, Estatu Batuak ez dira mundua gobernatzeko gai, egin duen bezala, nahiz eta EBren menpe egon.

Kapitalismoaren beste arma, ekonomikoa, erorketa librean, dolarra nazioarteko esparru ekonomikoan zenaren irudi txiki bat besterik ez da, bere "colonias"-ek bakarrik jarraitzen dute nazioarteko merkataritza-transakzioetan erreferentziazko estandar ekonomiko gisa ikusten. AEBk munduko kanpo-zorrik handiena du, 2020an BPGren% 135era iritsi zen zorra, eta AEBko Gobernuak likidezia lortzeko jaulkitako bonuen% 25 inguru Txinako Gobernuaren esku daude.

Klase-borroka areagotu egiten den bakoitzean, fenomeno sozialdemokrata arropa ezberdinekin agertzen da, borroka geldiarazteko eta arreta posibilismo burgesera desbideratzeko.

Komunistek, historiako orrialderik heroikoenak idatzi ditugunok, akatsa egiten dugu, eta batzuetan gaur egun ere egiten dugu, isilik egoteko eta sozialdemokrazia onartzeko, ia berdintasun-maila batean edo iraultzaileei laguntzen dien mailan aintzatetsiz, benetan guztiz kontrakoak direnean.

Atsegin emateko, aliatu gisa edukitzeko (nahi izan gabe), askotan, saihestu egin dugu argi eta garbi hitz egitea, enfatikoki, anbiguotasunik gabe. Klaseen borrokaz, iraultzaz, sozialismoaz hitz egitea saihestu dugu, langileen aurrean salatzea saihestu dugu, kapitalaren konplize izatea leporatuz, merezi ez duten espazio bat eman diegu eta euren diskurtsoaren zati bat ere onartu eta onartu dugu.

Errealitate horren aurrean, garrantzitsuena da, une egokian, alderdi iraultzaile bat prest egotea eta krisi kapitalistak sortutako, erreproduzitutako eta areagotutako funtsezko kontraesana aprobetxatzeko gai izatea.

Galdera kritiko bat da ea alderdi marxista-leninista batek garaiz uler dezakeen egoera iraultzailea (une egokian, Lenin eta Partido Bolchevique bezala) eta sistema esplotatzailearen erauzketa sozialerako masa-borroka zuzendu. Adibidez, Frantzian, 1968ko maiatzean, egoera iraultzaile bat zegoela, Alderdi Komunistak ez zuen aprobetxatu gizarte-eraiste kualitatibo baterako, Akats berak egin zuen Argentinako Alderdi Komunistak, zeinak, gizarte-azpibertsioari ekin beharrean, aldaketa erreformistetarako kontsignak bota baitzituen, sistema kapitalistaren barruan.

LOKALEN ZERRENDIA:

- 1) Kapitalismoaren buruzagiek (multinazionalak dituzten pertsonak) ez dituzte beren botere-posizioak utziko (ekonomikoa, ideologikoa, informatiboa, legegilea, legala, soziala, etab.), indarrez ez bada. Ez baditugu gaur egungo boteretik kanporatzen, eta ez dugu klase-botere berririk eraikitzen, ezta tresna propioak dituen egoera berririk ere.
- 2) Kapitalistak globalki antolatuta daude, eta ondoen hezitako eta gaiagoko pertsonak" erosten" dituzte, gero klase nagusiko gobernuek, kapitaleko gobernuek, aplikatzen dituzten erabakiak diseinatzeko. Nahasmena sortzen du (proiektu kapitalista erabat partekatzen duten "konpratuez" gain) "konprokatu" batzuek euren irizpide propioak dituztela ere pentsatzen dutela eta kapitalista handien aurka borrokatzen dutela uste dutela, baina, egia esan, euren eskuetan jotzen dute eta beren ideologia jarraitzen dute.
- 3) 21. mendean, HASIERAKO PREMISA izan ezik, ez dut erraz ikusten (nahiz eta ezin dugun eta ezin dugun baztertu), baldintza-erreprodukzioa (objektiboak eta subjektiboak), Kuban, SESBn, Txinan, Vietnamentan, Laosen edo RPDCn bizitako iraultzen balentalak errepikatzeko (aldaera egokiekin). Egia esan, baldintza objektibo asko daude, baina subjektiboak oraindik ez dira errealitate pertsona gehien artean (abangoardia iraultzailea da horiek sortzen lagundu behar duena, borrokarekin).
- 4) Proletalgoa pentsamendu hegemonikoaren taktikarekin sakabanatu da, indibidualismoa inokulatu eta klase ertain faltsua asmatu duena. Mugimendu feministaren boterea antzeko kontraerasoa jasaten ari da generoaren "sentimendua" asmatzearekin.
- 5) Ulertzen dudana bidea, hala nola bide politiko, ekonomiko, kultural, sozial eta abarren batuketa. Biztanleriaren gehiengoaren kontzientzia politikoaren aldaketa da. Hau da, borroka ideologikoa, biztanleriaren gehiengoari argi eta garbi ikusteko eta, ondorioz, kapitalismoa suntsitu behar dugula ikusteko aukera ematen dien oinarri gisa. Hori guztia ahaztu gabe uneraren batean estatu-botereari eta bere klase-aparatuei eraso egin beharko zaiela, burgesiak ez baititu bere borrontez utziko.
- 6) Gure etsaia horretaz jabetzen da, eta horregatik hainbeste diru eta ahalegin inbertitzen ditu bere borroka ideologikoan, eta horregatik monopolizatu du komunikabideen kontrola (pribatuak eta publikoak).
- 7) Hezkuntza ideologikoa, pertsona bakoitzarentzat, bere familia-ingurunean, lagunetan, lankideetan eta auzoan hasten da, baina eskoletan finkatzen da (hoy, salbuespenekin, ideologia burgesak kontrolatuta), eta, BEREZIKI, injustiziaren aurkako borroka guztietan. Norberaren esperientziak indartzen du ikaskuntza. Borroka eta antolaketa esperientziarik gabe ez kontzientzia heltzeko aukerarik.
- 8) Oro har, ezagutza sozial eta historiko baxutik adabatzen gara, baita gai hauetan interes falta kezkarri batetik ere. Kapitalismoak baliabide asko bideratu ditu bere esplotatuak ez daitezen jakin ez dezaten, ezjakintasuna eta aisialdi ez-prestakuntzatiboa sustatzen ditu, ongizate gisa "salduz" (eta, horrela, esplotaziorik ez dagoela sinestarazten du).

- 9) Pertsona iraultzaileek beti izango dute hobeto ulertu nahi beren ingurunean eta munduan gertatzen ari dena. Hori dela eta, ikasteko eta eztabaidatzeko, ideiak kontrastatu eta hobetzeko nahia du.
- 10) "Sare sozialen errealtate berria" kontuan hartu behar dugu. Borroka ideologikoaren zati gero eta handiagoa da. Multinazionalak informazioaren eta komunikazioaren teknologien kontrol bat zuzentzen dute, nahi duten guztiaren zirkulazioa gaitzetsiz eta oztopatuz.
- 11) Bilera birtualek denbora eta dirua aurrezteko abantaila dute (batez ere bidaiak), baina borroka zailetan hainbeste laguntzen duten lotura pertsonalak handitzen laguntzeko behar den giza hurbiltasuna kentzen dute.
- 12) Azkenik, borroka ideologikoan oso argi izan behar dugu zer esan nahi duen aurrera egiteak, borrokan batasun-ikuspegi faltsuekin, gure etsaiak atzera egin ez dezan.
- 13) Kapitalismoa dagoen bitartean, esplotazioa eta horrek dakartzan bidegabekeria ugariak egongo dira, eta jakin behar dugu nola ULERTARAZI bidegabekeria ez direla desagertuko kapitalismoa ezabatzen ez badugu. Kapitalismoa esplotazioan eta zapalkuntzan oinarritzen da, eta horrek injustiziak sortzen ditu.
- 14) Kontua ez da, batetik bestera, bidegabekeria gairatzea, horiek eragiten dituen botere kapitalista garaitu behar dugu.
- 15) Sozialismoa eraikitzeke borrokatu duten herrialdeetan egin diren akatsetatik ikasten jakin behar dugu, komunismoaren aurreko etapa gisa, batez ere SESB zaharrean. Egindako akats larririk gabe, eta komunista izateari utzi zioten alderdietan klase etsaiaren esku-hartzerik gabe (infiltrada), kapitalismoa ezin izango zen inoiz itzuli sozialismoa eraikitzen aritu ziren herrialdeetara.
- 16) Kapitalismoa, sistema politiko-ekonomiko gisa, iraultzaile antikapitalistek suntsitzen ez badugu, bere burua suntsitzeagatik amaituko da (Karl Marxek iragarri zuen bezala), indar produktiboen eta ekoizpen-harremanen arteko kontraesanei esker (iraultzaileak handitzen saiatzen dira). Baina hori gertatu arte itxaron beharrean, iraultzaileek esku hartzen dute hori bizkortzeko.
- 17) Gerra nuklearra kapitalismoaren amaiera izan daiteke. Eta gaur egun aukera hori ez baztertuta, gainbalio handiagoa, kapital produktiborako errentagarritasun handiagoa eta are gehiago aberasteko borondatea (kapitalaren ugalketa-ziklo hedatua aktibo mantentzeko beharra dela eta), multinazionalen liderren artean. Gerra nuklearra giza existentziaren amaiera izan liteke.
- 18) Horregatik, BAKEAREN aldeko borroka kapitalismorik gabeko gizartea lortzeko borrokaren funtsezko eta premiazko parte da. Bakearen aldeko borrokak emaitza errealak ematen ditu, gerren kausen aurka zuzentzen bada, hau da, inperialismoaren aurka, kapitalismoaren goi-etapa bezala.

ERREALITATEA:

- 1) Klase-borroka (gaur egun sindikatuek ere ukatu egiten dute, lehen urteetan antikapitalistak ziren, CCOO bezala Espainiako Estatuan), eta hori kapitalismoa dagoen bitartean existituko da.
- 2) Borroka honetan, langile klaseak borroka iraultzailean duen abangoardiako zeregina azpimarratu behar dugu; gure klase etsaiak asmatutako mitoak deseginez, gaur egun langile klaserik ez dagoela, edo abangoardia GKEak, ikasleak, etxerik gabeko pertsonak eta lurrik gabekoak direla. Kolektibo horiek guztiek onartu egin dezakete eta egin behar dute (hausnarketa ideologikoarekin) onartu behar dutela kapitalismoa dela borrokatzen duten kausa nagusia, eta prozesu iraultzailean langile klasearekin bat egin.
- 3) NATO estatubatuar inperialismoaren tresna nagusia da, baita Europako herrialde kapitalistak (eta baita inperialistak ere) menderatzeko ere (NATOk Errusiaren eta Ukrainaren artean eragindako gerrak erakutsi duen bezala). Inperialismoak, kapitalismoaren faserik altuena den aldetik, herrialde asko esprimitzen jarraitzen du, antzinako kolonietako aberastasun naturalak arpilatzen, Erdi Aroan Espainiako, ingeleseko eta beste batzuetako kolonizatzaileek egindako sarraski kolektiboak ase asko gaintuzten dituzten genozidioekin.
- 4) NATOren gastuak ordaintzeko, dolar billete berrien% 40 fabrikatu da (kontrolik gabe). Frantziak, Afrikan inperialista izateko, milioika inprimatu ditu (kontrolik gabe) Afrikako kolonia zaharrek erabiltzen duten monetan, lurraldeak militarki kontrolatzen dituzten terroristei ordaintzeko erabiltzen duena, afrikar herrialdeetatik mineralak lapurtzen dituzten Frantziako multinazionalen hegazkinak aireratzeko. Egia esan, gero eta fikziozkoagoa den ekonomia baten zorran eta monetizazioan oinarritutako ekonomia faltsua sortu da.
- 5) NATOk, Ukrainako gerrari esker, AEBk Europar Batasunari gasa saltzea lortu du, EBk Errusiari erosi ziona baino% 40 garestiagoa. Eta hori merkatuen banaketa berriaren eta Europako ekonomiaren mendekotasun berriaren parte da, Estatu Batuetan egoitza duten multinazionalen interesekiko.
- 6) Klase-borrokaren existentziaren seinale argi bat aberastasunaren banaketa bidegabea da. Biztanleriaren% 1ek gainerako% 99ak baino aberastasun handiagoa du, eta pobrezia kontrolik gabe hedatzen da, batez ere emakumeei eragiten die eta egunero 20.000 heriotza baino gehiago eragiten ditu goseak jota. Errealitate horrek, kapitalismoan, okerrera egiten du urtero.
- 7) Kapitalismoaren osasuna gero eta negozio bat gehiago da, eta Kuba Sozialistan, berriz, bizi-kalitatea hobetzeko eta herrialde kapitalistetara esportatzeko tresna dela erakusten da (pandemiarekin egin zuten bezala, eta hainbat kontinentetan egiten jarraitzen dute).
- 8) Gobernuak, sozialismorantz aurrera egiten saiatzen diren herrialdeetan izan ezik, multinazional handien interesen administratzaile garbiak dira. Hauek dira nork gobernatzen duen erabakitzen dutenak, hauteskunde kanpainak eta Gobernuaren erabakiak kontzeptualki finantzatzuz eta zuzenduz.
- 9) Epaile gisa jarduten duten pertsonak, salbuespen gutxirekin (justizia barrutik aldatzea lortzen ez dutenak), kapitalismoaren defendatzaile eta tresna argiak dira. Justizia, beti eskuragarri eta klase nagusiaren alde, ez da inoiz

- (kapitalismoan) Herri Justizia bat izango, herri-interesen defendatzailea. Kapitalismoan ez botere banaketarik, eta ez da inoiz existituko.
- 10) Ez prozesu iraultzailea zuzendu dezaketen erakundeek benetako koordinaziorik: alderdi antikapitalistak (errealak eta ez simulakroak), sindikatuak eta era guztietako elkarteak. Buruzagien zati handi bat ez dute nahi eta ez dute laguntzen (batzuetan protagonismo-esferak zaintzeko, beste batzuetan klase-kontzientzia faltagatik, edo biak aldi berean). Errealitate horrek hausnarketa kolektiboan sakontzera behartzen gaitu, aldatzeko.
 - 11) Komunistak deitzen diren alderdiak ere ez dira koordinatzen, ezta mundu mailan langile klasea batzeko ere, data egokietan (maiatzaren 1a bezala).
 - 12) Era berean, ez dira koordinatzen munduko erakunde argi eta sendo antikapitalista eta ANTIIMPERIALISTA bakarrari laguntzeko, hau da, FSM (Federación Sindical Mundial). Oportunismoak, eurokomunismoarekin batera, alderdi komunista gehiegi eramaten ditu bere kideak bultzatzera (sindikatu horiak barrutik aldatu ahal izatea espero dugu), erreformismoa, itun soziala edo sindikalismo sozialdemokrata indartzeko.
 - 13) Frogatu da (50 urte baino gehiagoko esperientzia) ezinezkoa dela sindikatu horiak edo sozialdemokratak barrutik aldatzea, eta, beraz, beste behin ere langile klasearen borrokalariak eta defendatzaileak dira. Erreformismo sindikalari amaiera emateko modu bakarra horri aurre egitea eta argi eta garbi salatzea da.
 - 14) Klaseko sindikalismoak, bere burua antikapitalista gisa definitzen duenak (eta antiimperialista baino ezin da izan), 1945ean lortu zuen bere borroka-batasun handia, FSM (urriaren 3an, Parisen) sortu zenean.
 - 15) Buruzagi kapitalistek batasun hori haustea lortu zuten eta multinazionalen erabakiak babestu eta babesten dituen CIO SL (hoy CSI, Nazioarteko Konfederazio Sindikala) sortu zuten. Txilen, Pinochet azpian, sindikatu horiek, langile klaseari traidoreak, pentsioen pribatizazioa babestu zuten, eta gero beti babestu izan dituzte inperialismoa, NATO, Munduko Bankua, Nazioarteko Diru Funtza (Nazioarteko Diru Funtza), EB (Europar Batasuna), MMA (Merkataritzaren Mundu Erakundea), etab.
 - 16) Sindikatu horien babesa ziurtatzeko (klaseak kontziliatzearen aldekoak), kapitalismoak finantzatzeko, eta, asko jota, hainbat modutan mantentzen ditu (horien artean, datu egiaztagarriak eta publikoak daude, hainbat etapatan CSiko buruzagiei emandako diruarekin. Gaur egun, batzuei gobernu kapitalistetan ministro gehienei baino gehiago ordaintzen zaie).
 - 17) Gauza bera egiten du era guztietako elkarteekin, bere liderrak erosiz eta usteltzen (gutxienez beti saiatzen da), erakundeak (ekologista, feminista, etab.) borroka ideologiko antikapitalistan prestigioa eta esku hartzeko gaitasuna irabazten dituenen. Hemen iraultzaileek denbora eta ahalegin gehiago inbertitu behar dute gure klase etsaiaren arrakasta saihesteko.
 - 18) Horren ondorio zuzena da hipokresia (gezurren erabilera), lehenago erlijioek bakarrik erabiltzen zutena (bereziki kristauak), langile klasea eta herria oro har engainatzen dituzten erakunde guztien tresna bihurtu dela. Faxistek eta beren

aliatuek gezur gehiago erabili dituzte. Egia izan da, da eta beti izango da, iraultzailea.

- 19) Beraz, herri-masak errespetu handiarekin jaio ziren erakundeak (auzoak, sindikatuak eta alderdiak) gaur egun, neurri handi batean, mesfidatiak edo motibatzaileak dira herritarren mesfidantzan. Hori da, hain zuzen ere, kapitalismoaren buruzagiek sustatutako abstentzioa (ez bakarrik hauteskundeetako), abstentzioa (bere interesean) azaltzeko modu bakarra.
- 20) Era berean, pertsonak kapitalismoaren aurkako borrokan eraginik ez duten gaitan intereseko zentro masiboak dituzten moduak asmatu dituzte (eta bereziki sustatuak) (kirolak, bereziki futbola; musika, batez ere baliabide burgesek sustatutakoa; zinema, bereziki indarkeria eta erromantiko sinplista; literatura, bereziki zientzia fikziozkoa, etab.).
- 21) Aurrekoa osatuz, drogak erabiltzea izan da, eta izaten jarraitzen du, pertsonak are gehiago isagotzen dituztenak, borroka kolektiboa oztopatzen lagunduz.
- 22) Beste droga bat da Amerikako herrialde askotan hainbesteko eragina duten erlijio ebanjeliko berriak.
- 23) Gaztetasuna, elementu garrantzitsua, bizia eta estrategikoa, alienatua, basatia eta nora doan ez daki. Gazte gehienek politika eta erlijioa alde batera utzi dituzte, eta nihilismoan babestu dira oro har, eta eskuin muturrean bereziki, Estatu kapitalistak haiei eta etorkizunari ematen dien tratamenduarekin bat etorritz.
- 24) Azkenik, baina ez hain garrantzitsua, kapitalismoak patriarkatua erabiltzen du bere existentzia luzatzeko. Hori da faktore nagusia emakumeek, nazioko eta nazioarteko biztanleriaren gehiengoa osatzen dutenek, gai sozial eta politikoetan gutxi parte har dezaten.

BORROKA IRAULTZAILERAKO TRESNAK:

3 mailatan taldekatuta deskribatuko ditut:

- 1) Oinarrizkoa, bidegabekeria zehatzen aurka borrokatzen duten pertsonak biltzen dituen (askotan gehiegi, bidegabekeria horien kausen aurka borrokatu gabe). Auzo Elkarteez, GKEez, talde ekologistez, etxegabetzeen aurkakoez, feministez eta abarrez ari naiz.
- 2) Sindikatuak edo beste erakunde batzuk, (eta behar dutenak) klase borrokaren berri izan dezaketenak.
- 3) Benetako alderdi komunistak, sozialismoaren alde borrokatzen dutenak, gizarte komunista eraikitzeke lehen etapa bezala.

Lehen mailan, injustizia kolektiboen aurka borrokatzen duten erakunde guztiak jartzen ditut (hau da, modu egokian eta/edo pertsonalean sortu gabeak).

Oinarrizko tresna, funtsezkoa eta beharrezkoa dela uste dut.

Ché Guevarak esan zuen bezala, injustiziak prozesu iraultzaile baten oinarria izan daitezke, baldin eta jendeak, horiek baztertzean, bidegabekeria horien kausak baliogabetzeko moduak bilatzea lortzen badugu.

Adibidez (Espainiako Estatuan bizi izandako adibideak aipatuko ditut), Francoren diktadura faxistaren pean, azaltzen dugu edozein arazo (beharrezko semaforoa, baina existitzen ez zena, edo funtzionatuko ez zuena, gutxieneko zerbitzu komunitariorik gabeko kale bat, iristen ez zen edateko ura, etxebizitza bizigarririk eza, eskola edo ospitale falta, etab.) diktadorearen eta faxismoaren ondorioz izan zen. Horiexek izan ziren salatutako injustizia posible egin zuen azken kausa eta arrazoi nagusia.

Zentzu horretan, KLASA-KONTZIENTZIA DUTEN PERTSONEK ZUZENDUTAKO elkarrekin dira eta beti izango dira pentsatzen duen, hausnartzen duen eta, bere erara pentsatuz, nagusi den ideologia kapitalistaren menpe ez dagoen edozeinen kontzientzia-maila ematen dutenak.

Klasa-kontzientzia eta proiektu sozial antikapitalista duten pertsona horien lana emankorra izango da, baldin eta militante komunistak beren ondoan antolatuta eta egunez egun borrokatzen badira.

Bigarren mailan, klase-sindikatuak eta beren Estatutuetan edo oinarrizko dokumentuetan kapitalismoak sortutako bidegabekeriekin amaitzeko borrokatzen duela argi uzten duen edozein erakunde kokatzen ditut.

Ezin dugu eskatu lehen deskribatutako maila duten erakundeetako pertsonen kontzientzia-maila hori, erakunde horietako kide guztien maila bezala.

Bai, borrokak dakartzan hausnarketari esker, lehen mailako erakundeetako gero eta pertsona gehiagok esplotazio kapitalistarekin amaitzeko beharra bere gain har dezaten lan egingo dugu.

Baina aurrekoa borroka ideologikoaren ondorio izango da, baita lehen mailako erakundeekin lotura duten pertsonei desorganizatutako pertsonak igarotzea ere.

Bigarren maila honetan, egunero, pertsona guztien klase-kontzientzia handitzeko lan egin beharko dugu, bai afiliatuak bai afiliatu gabeak, erakunde bakoitza harremanetan jartzeko. Lan-eskubideen konkistak kontserbadorismora eta borrokara bultzatzen ez laguntzeko lagundu behar dugu.

Alderdi sindikala, letra larriz, sindikatuko kideek (gehienek sindikatu batean parte hartzen hasten dutenean klase-kontzientziarik ez dutenak) beharrezko klasearen kontzientzia eta borroka antikapitalistan esku hartzeko borondatea lortzeko oinarria da.

Hirugarren mailan, alderdi politikoak, hau da, boterea hartzea helburu duten erakundeak, jarri ditut.

Gaur egun, alderdi gutxik egiten dute kapitalismoaren aurka borrokatzen .

Egia da askok, PCE (Partido Comunista de España) esaterako, antikapitalistatzat jotzen direla, baina haien kudeaketan (erabakiak har ditzaketenean, bai toki mailan, bai eskualde mailan, estatu mailan, bai globalean) kapitalismoak ezarritako lege eta arauak errespetatzen jarraitzen dute.

Eurokomunismoa zen 3 alderdi komunistako idazkari nagusiek, Italia, Frantzia eta Espainiakoek, sustatutako teoria politikoaren izena: Berlinguer, Marchais eta Carrillo. Eurokomunismoa joan den mendeko 70eko hamarkadaren amaieran jaio zen, eta teoria politikoa da (sozialdemokraziak asmatua) alderdi komunistak sozialdemokratekin biltzeko.

Alderdi komunistek, beren izenarekin benetan koherenteak balira, kapitalismoa salatu beharko lukete alderdi eta jarduera bakoitzean.

Baina, egia esan, alderdikomunista gehiegi ditugu erakunde sozialdemokratekin gobernatzen eta programa kapitalista argi bat gauzatzen, baita lege neoliberal misogiko eta patriarkalak sortzen ere.

Adibide berrienak Greziako Syrizarenek izan dira, eta IUrena (Izquierda Unida) Espainiako Estatuan. Azken horrek bere baitan (agindua eman zuenean) PCPE (IUren sorreran eta sorreran parte hartu zuen alderdia) kanporatu zuen, 1989ko urtarrilean, IUren fundazio-programatik antikapitalismoa zen guztia berehala ezabatzeko (adibidez, bankuen nazionalizazioa, Nekazaritza Erreforma latifundistei lurra desjabetuz, etab.).

Beraz, gaur egun Europan, komunista deitzen diren alderdi gehiegik (baina ez dira egia esan), EB, NATO eta Europako parlamentu burgesak onartutako legeak onartzen dituzte (baita moneta ere, 27 estatu kideetako ekonomia kontrolatzeko tresna gisa).

Gure klase etsaia ondo ari da alderdi komunista faltsu horiek edukitzean.

NOLA ERABILI BEHAR DITUZTE IRAULTZAILEEK 3 INSTRUMENTU-MAILA HORIEK?

Gai nagusia da, eta ondo egin behar dugu, kapitalismoaren desagerpena atzeratzen ez jarraitzeko.

Lehenik eta behin, ziurtatu behar dugu ahalik eta pertsona gehien, elkartasun kolektibotik (oinarrizko giza bertutea dena) lehen mailako erakundeek bideratu behar dituzten bidegabekeriaren aurkako borrokei lotuta daudela (modu antolatuan).

Bigarrenik, lehen mailan, ideien borroka eman behar dugu, injustizia bakoitzaren aurkako borrokak arazo zehatza(desahuzioa, osasuna, hezkuntza, ekologia, generoa, etab.) konpontzeaz gain, injustiziaren kausa(kapitalismoa, beti ere kausa nagusi eta original gisa) zein izan den ezagutarazteko eta ulertzeko balio izan dezan, eta kausa nagusiaren aurka kolektiboki borrokatu behar dugula ulertu ahal izateko.

Horretarako, mobilizatzeko, gatazketan esku hartzeko eta erradikalizatzeko antolatu behar gara (ezkutatzen dituzten benetako klase-interesak erakusteko), alternatiba sozialista zabaltzeko, eta borroka langile eta popular horiek guztiak zuzendu eta zuzenduko dituzten norabideak sortzeko.

Hirugarrenik, ziurtatu behar dugu langile klaseari traidoreak egiten dizkioten sindikatuak, finantzatutako sindikatuak (langileak engainatzeko) patroiak eta gobernu prokapitalistak desagertu egingo direla (edo ahuldu egiten direla, lehen urrats gisa). Hori egiteko , argi eta garbi salatu behar dugu langile klaseari egindako traizio bakoitza.

Laugarrenik, alderdi komunistei borrokalari zintzo gehien gehitu behar dizkie ditugu. Are hobeto, aipatutako lehen eta bigarren mailako erakundeetako liderrak badira. Horrela, informazio eta prestakuntza hobe izango dute kapitalismoaren aurkako borroka ideologikoari laguntzeko.

Bosgarrenik, borroka koordinatzen lagundu behar dugu, BORROKA GUZTIAK, etsai nagusiaren oinarrian, arazo guztien kausa nagusiaren aurka: kapitalismoaren aurka.

Gaur egun, ekintza gehiegi ditugu egun eta ordu berean, kapitalismoaren aurkakoak direnak, baina helburu sakabanatuekin agertzen direnak (ekologikoak, feministak, auzokideak, langileak, osasun arlokoak, hezkuntzakoak, etab.). Sakabanaketa horrek kapitalismoari mesede egiten dio eta ekintzak benetan masiboak izatea zailtzen du.

Ekintza horiek batu behar ditugu, pertsona antifaxista guztiak batu egin baikinena Hitlerrekin eta bere aliatuekin amaitzeko. Hori lortzeko, bigarren puntuan arrakasta izan behar dugu. Lanak nahastuta daude, ezin dira banan-banan edo mailakatuta egin.

Seigarrenik, gainera, MAILA GUZTIETAN, "zaintza kolektiboko" lan handia egin beharko dugu, kapitalismoak eta bere tresnek liderrak ustel ez ditzaten, eta zuzentzen dituzten erakundeak gaitasungabetzera eramanez ditzaten (kontzientzia ideologiko antikapitalistaren prozesuaren parte gisa). Gogora dezagun kapitalismoak Gorbachov eta Yeltsin, PCUSeko buruzagi nagusiak, usteltzeko gai izan zirela, behin kapitalismoari banan-banan amore eman ondoren, planetako Alderdi Komunistarik handiena (Txinako PCaren ondoren) (9 milioi kide) desagerraraztea lortu zutenak.

Zazpigarrenik, batasunik handiena bilatu behar dugu beti, FUNTSEZKO PREMISA batekin: batasuna aurrera egiteko aukera ematen badigu bakarrik da erabilgarria. Inoiz ez da atzera egiteko batasunik, borroka kolektiboarekin konkistatu dugun horretan. Ez unitatearen onerako batasunari. Horren adibiderik onena da ez dugula sindikatuen batasuna onartu behar helburuak desagertu eta patronalari bakarrik mesede egiten dioten akordioak sinatzen badira (CCOO Espainiako Estatuan horren adibide argia eta kaltegarria da, langileak desmobilizatzeko unitate faltsuen sustatzaile gisa, borroka simulatzeko eta galera onartezinak sinatzeko antzerki-ekintzekin, hala nola erretiro-adina handitzea, pentsio gisa jasotzen dena murriztea, edo pentsio pribatuak indartzea).

Zortzigarrenik, itunetan aldaketa bat egiteko beharra hautematen dugunean, une egokia aukeratzen jakin behar dugu, bai beste indar batzuekin elkartzeko, bai era

askotako oportunistekin hausteko, hau da, ahalik eta gehien aurrera egiteko edo ahalik eta atzerapausorik handiena saihesteko unea.

ONDORIOA

Espero dut nire gogoeta honek (lagun eta borrokakide batzuek beren iruzkinekin aberastu dutena) jende borrokalari gehiagoren hausnarketarako balio izatea, nik bezala kapitalismoaren suntsipena nahi duena.

IRAULTZAILE OROK, nire ustez, AIPATUTAKO 3 MAILETAN ESKU HARTU BEHAR DU, maila bakoitzean ahalik eta pertsona gehien antolaketa sustatuz.

Idea argiekin bakarrik, oportunismorik gabe (aliantza faltsuak bilatuz), **kapitalismoa garaitu behar dugulako kontzientzia kolektibo** eta masiboa sor dezakegu.

INTERNAZIONALISMO PROLETARIOA JAIO DA!

Quim Boix

Sindikalista, komunista, espainiarra.

Bartzelona, 2022ko urria

OHARRAK.-

- 1) Eskerrak eman nahi dizkiet dokumentu honen aurretik zirriborroei buruz jaso ditudan iritzia (beti ere kritikoak eta konstruktiboak), hobetzeko. Hainbat herrialdetan borrokatzen duten lankideekin hitz egin dut (bai Espainian eta baita beste herrialde batzuetan ere). Gustatuko litzaidake denak aipatzea, baina batzuek nahiago izan dute haien izena ez agertzea.

Nolanahi ere, honako aipu hauek ez datoz bat (logikoa eta aberasgarria den bezala) idatzi, sinatu eta erantzule bakarra naizen testuan adierazitako ideia guztiekin:

George Mavrikos, Ohorezkoaeta FSMko presidentea:

Valentin Pacho, FSMko buruzagi garrantzitsua hainbat hamarkadatan, eta

Peruko sendore ohia, CGTPko Gen Sec izan zena;

Sven Tarp, Danimarkako komunista;

Julio Diaz, PCPEko idazkari nagusia (Partido Comunista de los Pueblos de España);

Luis Miguel Busto, Espainiako Estatuko sindikalista, FSMko Estatu Batzordeko koordinatzailea;

Lisímaco Velasco, Ekuadorreko sindikalista eta komunista, FSM P&R TUI Propaganda Sec;

Leonor Meza, Honduraseko sindikalista, FSMko TUIko Erdialdeko Amerikako Koordinatzailea;

Jose Maria Lucas, historialaria, sindikalista, PCPEko militantea, FSMko P&R-ko TUIaren Europarako Koordinatzailea;

Daniel Casal, FSOCeko idazkari nagusia, Kanarietako Fronte Sindikal Obrero;

Nelson Guzman, Kolonbiako sindikalista eta komunista, FSMko UIko Ikerketa eta Ikerketa Batzordeko presidentea ;

BERAZ, DOKUMENTU HONEK BEHARREZKO IRAULTZA SOZIALISTAN AURRERA EGIN NAHI DUGUN GUTAKOENTZAT BALIAGARRIA IZATEA ESPERO DUDAN EZTABAIDAREKIN JARRAITZEKO BALIOKO DU.

Dokumentu honi buruzko edozein iruzkin (positiboa edo negatiboa, dagozkion argudioekin), ongi etorria izango da beti.

- 2) Erabili ditudan adibide guztiak, Espainian eta Europan, mundu mailako sindikalismoa eta Alderdi Komunisten eta Langileen urteroko hitzaldiak dira gehien bizi eta ezagutu ditudan ingurukoak. Azken hauen hasieran egon nintzen, eta 19 urtez parte hartu nuen PCPE (Partido Comunista de los Pueblos de España, alderdi marxista-leninista, hau da, ez eurokomunista), eta alderdi horretan jarraitzen dut militatzen eta eskatzen didatena ematen. Gaur FSMko Pentsiodunen TUIko idazkari nagusia naiz.